

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.304 van 28 maart 2000
in de zaak A. 68.822/XII-2135.**

In zake : Hedwig SWIMBERGHE,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. MATTHYS,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Annaplein 34

tegen :

de Erasmushogeschool Brussel,
gevestigd te BRUSSEL,
Nijverheidskaai 170.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Hedwig
SWIMBERGHE op 7 mei 1996 heeft ingediend om de vernietig-
ging te vorderen van :

"Een beslissing van 26.02.1996 (Rvb/1996/017), of
minstens een in aansluiting daarmee getroffen beslis-
sing van de Raad van Bestuur van de Erasmushogeschool
Brussel, aan verzoeker medegedeeld per brief van 11
maart 1996, waardoor verzoeker, destijds tijdelijk
leraar artistieke vakken (niet-uitsluitend ambt) aan
het Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel, uit
hoofde van de overgangsbepalingen van het decreet van
13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse
Gemeenschap (B.St. 31 augustus 1994), zoals gewijzigd
door het decreet van 19 april 1995 houdende diverse
wijzigingsbepalingen betreffende het hoger onderwijs
in de Vlaamse Gemeenschap (B.St. 20 juli 1995),
hierna gezamenlijk betiteld als HOBU-decreet, met
ingang van 1 januari 1996 in de Erasmushogeschool -
Departement Muziek en Dramatische Kunst, wordt
heringeschaald in het ambt van docent, met een
opdracht van 100 %, een geldelijke anciënniteit van
12 jaar, 4 maanden, en met toekenning van de 'bijzon-
dere salarisschaal van de houder van het vereiste
bekwaamheidsbewijs', zijnde salarisschaal 512
(art. 323, §1 HOBU-decreet)";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. VAN DER GUCHT;

Gelet op de beschikking van 12 augustus 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 18 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad J. BAERT;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MATTHYS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat L. MOREAU, die loco advocaat R. ROMBAUT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. VAN DER GUCHT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over het wettelijk kader.

Overwegende dat voor een goed begrip van de zaak eerst het wettelijk kader wordt geschetst waarin de bestreden beslissingen moeten worden geplaatst :

1. Door het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap (hierna : "hogescholendecreet") wordt het hoger onderwijs gereorganiseerd. Zo worden de instellingen voor hoger kunstonderwijs in de hogescholen geïntegreerd.

Artikel 101 van het decreet bepaalt dat de ambten van het onderwijzend personeel van de hogescholen vanaf 1 januari 1996 in de volgende drie groepen worden ingedeeld :

- "1° groep 1 : de praktijklector, de hoofdpraktijklector, de lector en de hoofdlector;
- 2° groep 2 : het assisterend personeel : de assistent, de doctor-assistent en de werk-leider;
- 3° groep 3 : de docent, de hoofddocent, de hoogleraar en de gewoon hoogleraar".

Titel VII van het decreet voorziet in overgangsbepalingen. Afdeling 2 van hoofdstuk II (de artikelen 317 tot en met 332quater) bevat overgangsbepalingen voor het onderwijzend personeel.

Het eerste van die artikelen, artikel 317, luidt als volgt :

"De Vlaamse regering stelt de concordantie vast van de vervangen ambten met de overeenstemmende nieuwe ambtsbenamingen zoals bepaald in artikel 101".

2. De in artikel 317 van het hogescholendecreet bedoelde concordantie wordt vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 12 juni 1995 houdende concordantie van de ambten van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel van de hogescholen (hierna : "concordantiebesluit").

Artikel 3 van het concordantiebesluit bepaalt :

"Voor de leden van het onderwijzend personeel, belast met artistiek gebonden onderwijsactiviteiten in een basisopleiding van twee cycli of in de erbij aansluitende lerarenopleiding, behorend tot de studiegebieden audiovisuele en beeldende kunst, muziek en dramatische kunst, produktontwikkeling en architectuur, opleiding tot interieurarchitect, gelden de volgende concordanties (...) :

(...)

2° Het ambt van docent vervangt :

a) het wervingsambt van leraar artistieke vakken aan instellingen voor hoger kunstonderwijs (...)

voor zover het betrokken personeelslid er blijk van heeft gegeven over een ruime artistieke faam te beschikken. Het hogeschoolbestuur beoordeelt dit criterium".

3. Bij artikel 133 van het decreet van 8 juli 1996 betreffende het onderwijs VII (hierna : "onderwijsdecreet VII") wordt artikel 317, met uitwerking vanaf 1 januari 1996, aangevuld met volgende twee nieuwe leden :

"Voor wat betreft de leden van het onderwijzend personeel, belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten in een basisopleiding van twee cycli of in de erbij aansluitende lerarenopleiding, behorend tot de studiegebieden audiovisuele en beeldende kunst, muziek en dramatische kunst, produktontwikkeling en architectuur, opleiding tot interieurarchitect, dient de Vlaamse regering de concordantie tot docent voor te behouden aan de personeelsleden die over een ruime artistieke faam beschikken.

Het hogeschoolbestuur kent de artistieke faam toe en legt hiervoor de beoordelingscriteria vast".

Deze aanvulling beoogt "de creatie van een decretale basis voor de in het (concordantie)besluit vastgelegde werkwijze" (Vlaams Parlement, stuk 310 (1995-1996) - nr. 2, p. 18, en nr. 3, p. 38-39).

4. Bij arrest nr. 80/97 van 17 december 1997 vernietigt het Arbitragehof echter artikel 133 van het onderwijsdecreet VII, evenals artikel 148, 8°, "in zoverre het de inwerkingtreding regelt van het vernietigde artikel 133". Die vernietiging steunt inzonderheid op volgende overwegingen :

"B.7. Alle verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 24, § 5, van de Grondwet, doordat aan de hogeschoolbesturen een regelingsbevoegdheid wordt toegekend met betrekking tot het vaststellen van essentiële regels inzake de inrichting van het onderwijs.

B.8. Krachtens het eerste lid van de bestreden bepaling (artikel 133) dient de Vlaamse Regering - wat de leden van het onderwijzend personeel betreft die belast zijn met artistiekgebonden onderwijsacti-

viteiten in een basisopleiding van twee cycli of in de erbij aansluitende lerarenopleiding, behorende tot de studiegebieden audiovisuele en beeldende kunst, muziek en dramatische kunst, productontwikkeling en architectuur, opleiding tot interieurarchitect - de concordantie tot docent voor te behouden aan de personeelsleden die over een ruime artistieke faam beschikken. De artistieke faam wordt, krachtens het tweede lid van die bepaling, « toegekend » door het hogeschoolbestuur, dat hiervoor de beoordelingscriteria vastlegt.

B.9.1. Artikel 24, § 5, van de Grondwet bepaalt dat de inrichting, erkenning of subsidiëring van het onderwijs door de gemeenschap wordt geregeld door de wet of het decreet.

B.9.2. Die bepaling drukt de wil uit van de Grondwetgever om aan de bevoegde wetgever de zorg voor te behouden een regeling te treffen voor de essentiële aspecten van het onderwijs wat de inrichting, erkenning of subsidiëring ervan betreft, doch verbiedt niet dat onder bepaalde voorwaarden opdrachten aan andere overheden worden gegeven.

Artikel 24, § 5, vereist dat de door de decreetgever verleende opdrachten slechts op de tenuitvoerlegging van de door de decreetgever zelf vastgestelde beginselen betrekking hebben. Via die opdrachten kan een gemeenschapsregering of een andere overheid de onnauwkeurigheid van die beginselen niet opvangen of onvoldoende omstandige beleidskeuzes niet verfijnen.

B.10. De voorwaarden volgens welke leden van het personeel belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten tot het ambt van docent kunnen worden geconcordeerd, betreffen de rechtspositie van het onderwijzend personeel; zij vormen immers een element in de loopbaanregeling van het personeel. Bijgevolg behoren zij tot de regels die op de inrichting en, wat het gesubsidieerd onderwijs betreft, op de subsidiëring van het onderwijs, in de zin van artikel 24, § 5, van de Grondwet betrekking hebben.

B.11. Door zich ertoe te beperken te bepalen dat de concordantie tot docent wordt voorbehouden aan de personeelsleden die over een ruime artistieke faam beschikken, terwijl het vaststellen van de beoordelingscriteria voor die artistieke faam aan de hogeschoolbesturen wordt toegewezen, heeft de decreetgever, in strijd met artikel 24, § 5, van de Grondwet, het regelen van een voor de rechtspositie van de in de bestreden bepaling bedoelde personeelsleden essentieel gegeven, te weten de omschrijving van de voor de concordantie tot docent als voorwaarde gestelde artistieke faam, in zijn geheel aan de hogeschoolbesturen overgelaten.

Het gegeven dat de decreetgever van oordeel was dat algemene beoordelingscriteria voor het omschrijven van de artistieke faam kunnen worden opgesteld, duidt erop dat, naar het inzicht van de decreetgever zelf, het erkennen van de artistieke faam, enerzijds, de louter individuele en concrete appreciatie omtrent elk personeelslid afzonderlijk overstijgt en, anderzijds, moet geschieden aan de hand van vooraf vastgestelde, algemeen geldende criteria.

De Vlaamse Regering argumenteert dat het begrip artistieke faam voor elke onderwijsinstelling een eigen inhoud kan hebben, zodat een toewijzing van regelingsbevoegdheid aan de onderscheiden onderwijsinstellingen verantwoord is.

Dat argument faalt naar recht : de zorg om de eigenheid van de schoolinstelling te vrijwaren kan nooit zo ver reiken dat voorbijgegaan wordt aan de gelijkheid waarop de personeelsleden krachtens artikel 24, § 4, van de Grondwet aanspraak hebben; bovendien is het uitwerken van bekwaamheidsvereisten niet zonder gevolg op de gelijkwaardigheid van de door de betrokken onderwijsinstellingen uitgereikte diploma's, welke gelijkwaardigheid maar kan worden bereikt wanneer het door die instellingen op vergelijkbare studiegebieden verstrekte onderwijs evenwaardig is, welke evenwaardigheid mede van de aan het onderwijzend personeel opgelegde bekwaamheidsvereisten afhangt".

5. Bij artikel 79 van het decreet van 14 juli 1998 betreffende het onderwijs IX (hierna : "onderwijs-decreet IX") wordt de bevoegdheid van het hogeschoolbestuur retroactief ten dele hersteld. Die bepaling voegt namelijk een artikel 317bis in het hogeschooldecreet in, waaruit blijkt dat de concordantie als assistent weliswaar de regel is (§ 1), maar een concordantie als docent mogelijk blijft "voor zover het betrokken personeelslid, belast met artistiekgebonden onderwijsactiviteiten over een ruime artistieke faam beschikt" (§ 2). Het hogeschoolbestuur erkent de "ruime artistieke faam" op basis van de door het decreet vastgelegde criteria (§ 3).

Luidens artikel 83, 4°, van het onderwijsdecreet IX heeft artikel 79 uitwerking met ingang van 1 januari 1996;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Verzoeker wordt met ingang van 1 september 1986 vast benoemd als leraar klarinet aan het Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel (niet-uitsluitend ambt). Zijn leeropdracht aan het Koninklijk Muziekconservatorium omvat 6 uur.

Daarnaast is verzoeker ook solist bij het filharmonisch orkest van de BRTN. Deze cumulatie was volgens verzoeker mogelijk door de eigen aard van het niet-uitsluitend ambt.

2. Op 27 oktober 1995 adviseert de commissie voor de erkenning aan de raad van bestuur van de Erasmushogeschool verzoekers ruime artistieke faam niet te erkennen en hem als assistent te concorderen.

3. Begin 1996 concordeert de raad van bestuur verzoeker met ingang van 1 januari 1996 als assistent.

4. Op 9 februari 1996 tekent verzoeker beroep aan tegen de concordantie als assistent.

5. Na een gunstig advies van de beroepscommissie, beslist de raad van bestuur op 26 februari 1996 verzoeker als docent te concorderen.

Verzoeker bestrijdt niet de concordantie als docent, wel het feit dat hem de toepassing van de voordelen van het niet-uitsluitend ambt is ontzegd;

Over de bevoegdheid van de Raad van State.

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie erop aandringt dat de Raad van State ook in deze zaak aan het Arbitragehof de prejudiciële vragen zou stellen die met het arrest SMITS en consorten, nr. 78.484 van 2 februari 1999, aan het Hof zijn voorge-

legd; dat de Raad van State in elk geval ambtshalve dient na te gaan of hij bevoegd is om zich over de beroepen uit te spreken;

Overwegende dat artikel 80 van het onderwijsdecreet IX in het hogescholendecreet een artikel 317ter invoegt, met uitwerking vanaf 1 januari 1996, dat luidt als volgt :

"De concordantie door het hogeschoolbestuur van de leden van het onderwijzend personeel in een basisopleiding of in de erbij aansluitende lerarenopleiding, behorend tot de studiegebieden audiovisuele en beeldende kunst, muziek en dramatische kunst, productontwikkeling en architectuur en opleiding tot interieurarchitect, tot docent op 1 januari 1996, in toepassing van artikel 317, wordt bekrachtigd.";

Overwegende dat het doel van dit artikel in de memorie van toelichting (Vlaams Parlement, stuk 1057 (1997-1998) - nr. 1, p. 14) als volgt wordt toegelicht :

"de concordanties op 1 januari 1996 naar artistiek docent worden decretaal bekrachtigd. Deze personeelsleden fungeren immers sinds 1 januari 1996 in het ambt van docent, met de daaraan gekoppelde taakomschrijving en salarisschaal. Dit artikel wil de continuïteit in het onderwijs waarborgen en vermijden dat er inbreuk gepleegd wordt op de verworven rechten van de betrokkenen";

Overwegende dat het woord "concordantie" in de normale, spraakgebruikelijke betekenis staat voor "overeenstemming"; dat wat in dit geval in overeenstemming dient te worden gebracht, de overgang is tussen de krachtens artikel 101 van het hogescholendecreet met ingang van 1 januari 1996 weggefallen ambten van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel van de hogescholen en de nieuwe ambten in het gereorganiseerde hoger onderwijs; dat die overgangsregeling luidens artikel 319, § 1, van het hogescholendecreet betrekking heeft op het ambt, het bekwaamheidsbewijs en de salarisschaal, en er luidens de tweede paragraaf van dat

artikel ook een verband is met het "volume van de opdracht"; dat wanneer het hogeschoolbestuur op basis van artikel 317bis van het hogescholendecreet beslist over de concordantie tot docent van een personeelslid wiens ambt is weggefallen, het niet enkel een nieuw ambt toekent, maar ook een overeenstemmende salarisschaal bepaalt en de omvang van de opdracht vaststelt; dat waar artikel 317ter van het hogescholendecreet de concordantiebeslissingen "tot docent" bekrachtigt, dit ook impliceert het toekennen van de salarisschaal en het bepalen van de omvang van de opdracht; dat men tevergeefs een tegenargument zou zoeken in de redactie van artikel 317ter omdat erin verwezen wordt naar de concordantie "in toepassing van artikel 317", terwijl in artikel 317 van het hogescholendecreet slechts aan de Vlaamse regering bevoegdheid wordt verleend om de "nieuwe ambtsbenamingen" vast te stellen, wat, zoals de Raad van State onder meer in het arrest VAN WAEYENBERGHE, nr. 59.901 van 5 juni 1996 reeds heeft vastgesteld, woordelijk genomen alleen de opdracht omvat om een nieuwe naam te geven aan voorheen bestaande ambten en dus niet om die ambten een nieuwe inhoud te geven; dat echter de verwijzing in artikel 317ter naar artikel 317 op een materiële vergissing berust; dat het volgens het oorspronkelijke ontwerp van decreet de bedoeling was artikel 317 aan te vullen met een tweede en een derde lid, waarin het hogeschoolbestuur belast werd met het erkennen van de artistieke faam (Vlaams Parlement, stuk 1057 (1997-1998) - nr. 1, p. 171-172), terwijl in dat ontwerp ook een artikel 317bis voorkwam ter bekrachtiging van de concordantiebeslissingen, met daarin de woorden "in toepassing van artikel 317" (Vlaams Parlement, stuk 1057 (1997-1998) - nr. 1, p. 172); dat echter het Vlaams Parlement, op grond van een amendement dat ertoe strekte de tekst van het voorontwerp te herformuleren en leesbaarder te maken, uiteindelijk niet artikel 317 heeft aangevuld, maar een artikel 317bis heeft toegevoegd waarin het hogeschool-

bestuur de bevoegdheid krijgt om over de concordanties te oordelen, en artikel 317bis van het oorspronkelijk ontwerp tot artikel 317ter heeft vernummerd (Vlaams Parlement, stuk 1057 (1997-1998) - nr. 2, p. 21-22 en nr. 3, p. 24); dat dit ook verklaart waarom in artikel 317ter van het hogescholendecreet wordt verwezen naar "de concordantie door het hogeschoolbestuur", terwijl in artikel 317 helemaal geen bevoegdheid aan het hogeschoolbestuur wordt toegekend; dat aldus de verwijzing naar artikel 317 in artikel 317ter dient gelezen te worden als een verwijzing naar artikel 317bis; dat met de woorden "worden deze ambten geconcordeerd naar het ambt van docent" in artikel 317bis, § 2, van het hogescholendecreet, de gehele operatie van de overgang van het oude naar het nieuwe ambt wordt bedoeld, met inbegrip van alle aspecten ervan; dat al deze bepalingen terugwerken tot 1 januari 1996, zodat alle concordantiebeslissingen sedert 1 januari 1996 erdoor worden bekrachtigd, en er geen ruimte is om te stellen dat die bekrachtiging slechts betrekking zou hebben op het toekennen van een nieuw ambt, met uitsluiting van het vaststellen van de overeenstemmende salarisschaal en het bepalen van het volume van de opdracht; dat uit de stukken van het dossier trouwens kan worden afgeleid dat het hogeschoolbestuur één concordantiebeslissing heeft genomen waarin voor elk personeelslid afzonderlijk alle aspecten van de concordantie worden beoordeeld;

Overwegende dat aangezien de bestreden beslissingen aldus door de decreetgever zijn bekrachtigd en kracht van wet hebben gekregen, ze in beginsel onttrokken zijn aan de annulatiebevoegdheid welke de Raad van State ontleent aan artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat uit de validatie van een beslissing door de decreetgever volgt dat al de bepalingen van die beslissing door de Raad van

State moeten worden geacht vrij te zijn van onregelmatigheden;

Overwegende dat echter de vraag rijst of de bepaling tot bekrachtiging van de concordanties tot docent in overeenstemming is met de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld om de respectieve bevoegdheden te bepalen van de Staat en de gemeenschappen, inzonderheid met de artikelen 146 en 160 van de Grondwet, en met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel; dat immers de betrokken personeelsleden door artikel 317ter van het hogescholendecreet de rechtsbescherming door de Raad van State worden ontzegd; dat het derhalve gepast is daaromtrent vragen aan het Arbitragehof voor te leggen;

Over de grond van de zaak.

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift vijf middelen aanvoert, waarvan het eerste vier onderdelen heeft en het vijfde twee onderdelen; dat hij het derde onderdeel van het eerste middel grondt op de schending van het gelijkheidsbeginsel; dat hij bij de ontwikkeling van dat onderdeel een aantal veronderstellingen maakt en de Raad van State verzoekt een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen indien de Raad van State die veronderstellingen onderschrijft, aangezien hij expliciet slechts "in de hoger gemelde hypothese" vraagt aan het Arbitragehof de bewuste vraag te stellen; dat - zelfs los van de vraag of over het beroep niet eventueel op grond van een ander (onderdeel van een) middel uitspraak kan worden gedaan - moet worden vastgesteld dat vooraleer die prejudiciële vraag kan worden gesteld eerst moet worden nagegaan of de hypothese aan de realiteit beantwoordt, namelijk of de door verzoeker naar voor geschoven lezing van de van toepassing zijnde bepalingen de juiste is; dat het auditoraatsverslag niet van een onderzoek op dit punt

doet blijken en daarover ook geen standpunt bevat; dat het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof slechts zin heeft als het antwoord op die vraag nuttig is om tot een uitspraak te komen; dat er anders over oordelen erop zou neerkomen dat het Arbitragehof op alle voor de Raad van State opgeworpen vragen zou moeten antwoorden, ook als de antwoorden van het Hof enkel een louter theoretisch belang en geen enkel praktisch nut voor de oplossing van de concrete zaak zouden hebben; dat dit de negatie van de door de bijzondere wetgever in de wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof gebruikte terminologie zou zijn en hij zich in dat geval wel ertoe beperkt zou hebben gewag te maken van "vragen" in plaats van termen als "prejudiciële vragen" en "prejudiciële beslissing" te gebruiken, die aantonen dat het om rechtsvragen gaat die voorafgaandelijk moeten worden opgelost om de verwijzende rechter toe te laten tot een uitspraak te komen; dat het feit dat een verzoeker een vraag opwerpt op zich niet de verplichting activeert die vervat is in artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, enerzijds omdat het luidens het eerste lid van die paragraaf om "een vraag te dien aanzien" moet gaan, dit wil zeggen om een van de drie soorten vragen als bedoeld in § 1 van dat artikel, en anderzijds omdat uit het tweede lid van die paragraaf blijkt dat het mechanisme van prejudiciële verwijzing geen afbreuk doet aan de ontvankelijkheidsvereisten voor de verwijzende rechter; dat dit zoals blijkt uit artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in een geding voor de Raad van State onder meer betekent dat de verzoekende partij belang moet hebben bij haar vordering -niet enkel bij de gevorderde vernietiging, maar ook bij de incidentele vorderingen en bij de middelen, de middelen van openbare orde uitgezonderd-, eis die gemotiveerd is door de bezorgdheid de actio popularis niet toe te laten; dat het in strijd met die bepaling zou zijn indien een verzoekende partij de Raad van State zou kunnen verplichten een vraag aan het

Arbitragehof voor te leggen en aldus het Arbitragehof zou kunnen verplichten zich uit te spreken over een rechtsvraag zonder dat eerst is nagegaan of het antwoord op die vraag nut heeft voor de oplossing van het geschil; dat daarbij ook dient te worden overwogen dat het algemeen belang niet gediend wordt door het zonder enig redelijk doel in gang zetten van de rechterlijke machinerie en dat het zich voor het Arbitragehof verwerend orgaan niet tot inspanningen en kosten mag worden verplicht, zonder dat daar aan de kant van de verzoekende partij een redelijk doel tegenover staat;

Overwegende dat het, in de veronderstelling dat de Raad van State zich over het beroep kan uitspreken -wat in de eerste plaats afhankelijk is van het antwoord van het Arbitragehof op de eerste twee opgeworpen prejudiciële vragen-, past eerst het onderzoek te laten verderzetten alvorens te beslissen over het stellen van de door de verzoeker opgeworpen prejudiciële vraag in verband met de grond van de zaak,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Aan het Arbitragehof worden volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. Schendt artikel 317ter van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, ingevoegd bij decreet van 14 juli 1998, de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de respectieve bevoegdheden van de Staat en de gemeenschappen?

2. Schendt artikel 317ter van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap, ingevoegd bij decreet van 14 juli 1998, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet?

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast, na kennisneming van het arrest van het Arbitragehof met betrekking tot de in artikel 1 gestelde vragen, het onderzoek verder te zetten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op achtentwintig maart 2000, door de
XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.